

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 7	1. April 1908.	57. Aargang

Menneskets Forudtilværelse.

Tale af Ældste James E. Talmage, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Søndagen den 12. Januar 1908.

(Fortsat fra Side 87.)

Jesu Vidnesbyrd.

Jehova, Israels Gud, var Jesus Kristus, thi han sagde det selv. „Førend Abraham blev, er jeg" (Joh. 8:58.). Flittige Bibelgranskere ville forstaa, hvad Ordet „er jeg" betyder. Profeterne før ham, ham selv, medens han levede paa Jorden, hans Apostler og Profeter efter hans Tid, selv ned til den nærværende Tid, bære alle Vidnesbyrd om hans Forudtilværelse. De, der ikke ville forkaste de gamle Skrifter, som ere kaldte nye, ville se, at han viste sig for en Profet, der gik under Navnet „Jareds Broder", og fortalte ham, at han i den bestemte Tid vilde komme til Jorden og paatage sig et fødeligt Legeme, men aabenbarede sig for ham synlig, visende sig i det aandelige Legeme, førend han paatog sig det jordiske Legeme. Hvis Kristi Fødsel paa Jorden var at indføre en Aand, der havde en Forudtilværelse, til denne Verden, og som da paatog sig et Legeme, forholder det sig lige saa vist paa samme Maade med alle Guds Sønner og Døtre. Hvis en Person virkelig kan erkende, at han ikke havde sin Tilværelses Begyndelse som et Individ ved hans Fødsel i Kødet, saa tror jeg, han tydeligere vil kunne forstaa den dybe Betydning med dette Liv, som vi kalde vor jordiske Prøvestand, som vi kalde Livet, og som nogle anse som Livets Totalsum. Sandt nok, da vore Aander saaledes fik jordiske Legemer, blev

Hukommelsen om det forbigangne overskyet og fordunklet, og vi kunde ikke som Individer bringe i Erindring de Scener, vi have gennemgaaet i det forrige Liv; skønt undertiden, naar Lysets og Sandhedens Aand paavirker os, kommer der i vor Hukommelse skjulte Ting — thi blev det Løfte ikke givet, at den Helligaand skulde minde os om de forbigangne Ting og aabenbare for os de Ting, som skulde ske i Fremtiden? Jeg tror, at Skriften hentyder til mere end de Ting, som ere forløbne siden vor Fødsel, eller de Ting, der skulle komme mellem det nærværende og vor Død.

De onde Aander kendte Jesus.

Onde Aander have baaret Vidnesbyrd om Kristus, og i at gøre dette have de lagt deres Kundskab for Dagen. I ville erindre at have læst, at Apostelen Jakob advarede de Hellige mod Skinhellighed og Ubarmhjertighed, paa Grund af deres Overlegenhed i Tro og Kundskab, og siger: „Djævlene tro det ogsaa og skælve". (Jak. 2:19.). Som en Bekræftelse af denne Sandhed komme vi ihu Frelseren, da han kom til de Gergeseners Land, og mødte to besatte, som kom ud af Gravene og vare saa vilde, at ingen kunde vandre ad deres Vej, og da de saa ham nærme sig, raabte en af dem, idet han faldt ned for ham, og sagde med høj Røst: „Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, du den højeste Guds Søn?" Den onde Aand i Synagogen raabte, og kaldte ham „den Guds Hellige". Blandt Folkemængden, som fulgte ham paa en af hans Missionsrejser, vare mange under onde Aanders Indflydelse, og de vidnede ogsaa og sagde: „Du er den Guds Søn." Dette var en Kundskab hos dem, thi de havde maaske ikke tabt Hukommelsen om det forudgangne, som dem, der ere fødte i jordiske Tabernakler forglemme, og de havde Aarsag til at frygte ham, da de kendte hans Magt. Derfor bade de om Naade og Henstand og paastode, at deres Tid endda ikke var kommen.

Abrahams Vidnesbyrd.

Men maaske det tydeligste Skriftsted, som kunde anføres, angaaende Menneskets aandelige Forudtilværelse, er meddelt af Herren i en herlig Aabenbarelse til Abraham. Jeg vil læse i den „Kostelige Perle" (Abrahams Bog, Side 56—57.):

„Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsnerne, som vare organiierede før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de ædle og store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og han sagde til mig, Araham: Du er een af dem; du blev udvalgt før du blev født. Og der stod en iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, der vare med ham: Vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo; og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gøre alle Ting, hvad som helst Herren deres Gud skal befale dem; og de, der holde deres første Prøvestand, skulle

forøges; og de, der ikke holde deres første Prøvestand skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, der holdt deres første Prøvestand; og de, der holde deres anden Prøvestand skulle Herlighed vorde tildel evindeligen.

Og Herren sagde: Hvem skal jeg sende? Og een, der var lig Menneskens Søn svarede: Her er jeg, send mig. Og en anden svarede og sagde: Her er jeg, send mig. Og Herren sagde: Jeg vil sende den første. Og den anden blev vred og holdt ikke sin første Prøvestand; og paa den Dag fulgte mange efter ham."

Alle Skrifters Vidnesbyrd.

Bibelen og Mormons Bog, saavelsom de nyere aabenbarede Skrifter, ere alle enige i at erklære, at Menneskets Liv ikke havde sin Begyndelse med dets jordiske Prøvestand. Læg Mærke til det Spørgsmaal, som Herren gav Job, da han bad ham at staa frem og binde op om sine Lænder som en Mand og besvare hvad han spurgte ham om: „Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden, forkynd det, hvis Du har Forstand . . . Da Morgenstjerner sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde?" (Job 38:4. 7.). Dette Spørgsmaal henviser tydelig til en Stilling, Job befandt sig i, førend hans jordiske Tilværelse. Til Profeten Jeremias talte Herren saaledes: „Før jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig, og før du udkom af Moders Skød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene". (Jer. 1:5).

Det er ikke nok med, at vi, som Individer, eksisterede i den forrige Tilværelse, men vi kom til denne Jord med vor personlige Karakteristik. Der var nogle som vare ædle og store, og ganske sikkerlig komme vi, ifølge Skriftens Ord, som ere meget tydelige, til den Slutning, at der var andre, som ikke vare saa ædle og store; og der omtales nogle, som faldt, og derved tabte det Privilegium, at paatage sig dødelige Legemer for at vinde en Erfaring og lide, ligesom vi maa lide; thi dette var i Virkeligheden et Privilegium, ikke alene at lide, men ogsaa at nyde Glæde. Den største Gave, som Gud har givet os, saa langt som vi ere komne eller til den nærværende Tid, er Livets Gave, Evnen til at lide, en Lejlighed til at gennemgaa disse lærerige Prøver, denne praktiske Skole, uden hvilken vi ikke ere eller kunne ikke være skikkede til at leve et Liv i hans Nærhed; men den største Gave, som er ivente, er det evige Livs Gave, som skal nydes i vor himmelske Faders Nærværelse.

Ikke en ny Lærdom.

Men denne Tro paa Forudtilværelsen er ikke ny, den var heller ikke ny i Frelserens Dage; og for at bevise dette kommer der et Skriftsted i mine Tanker. Der staar nemlig i 9. Kap. 1—3. Vers i St. Johannes Evangelium følgende: „Og da han gik frem, saa han et Menneske, som var blind født. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester! Hvo har syndet? denne eller hans Forældre, at han er blind

født? Jesus svarede: Hverken denne syndede, ejheller hans Forældre; men paa det at Guds Gerninger skulde blive aabenbarede paa ham."

Det vises her meget klart, at de, som gjorde Mesteren dette Spørgsmaal, tydelig forstod Princippet om Aandernes Forudtilværelse; thi Manden kunde sikkerlig ikke have modtaget sin Blindhed som en Følge af hans egen Synd paa Jorden eftersom han var blind født; og derfor fremkom Spørgsmaalet: „Hvo har syndet, denne eller hans Forældre?" Svaret var, som I let kunne se, ikke Forudtilværelsens Benægtelse, men blot en Forklaring, at hverken den ene eller den anden — Forældrene eller Manden, selv vare skyldige i hans Skæbne, men at denne kom over ham for at fremme en anden Hensigt.

Det er en meget betænkelig Anskuelse, som nogle Personer lægge for Dagen, at fordi Synden altid foraarsager Ulykke og Elendighed, og fordi Lidelser ere en Følge af en overtraadt Lov, af en eller anden Person, at ethvert Individ, der lider, kan tillægges at have begaaet en eller anden Fejl, der er en umiddelbar Aarsag til deres Lidelse. Jeg tror ikke, at Jesus selv led for sine Synder; men alligevel led han for Synd, idet han saa at sige paatog sig Ansvarligheden for andres Synder, saa at han kunde forsone for dem. Det er en stor Fejltagelse, som nogle begaa, naar de høre, at en Ven, Slægtning eller Nabo plages eller rammes af Sorg og Kummer, at tilskrive hans Modgang til nogle af hans personlige Synder, som han har begaaet. Jeg tror ikke, at den taalmodige Job, som nød Herrens specielle Velsignelser, led paa Grund af sine Synder; thi Herren spurgte jo Satan, hvad han syntes om sin retfærdige Tjener Job; men Satan bad om Tilladelse til at røre ved ham, og sagde, at hvis Job blev berøvet hans Gods, Ejendom og Helbred, da vilde han forsage Gud og forbande hans Navn. Men Herren kendte Job, og skønt hans Hukommelse om Forudtilværelsen var tabt, saa at han ikke kunde besvare Herrens Spørgsmaal, da han sagde: „Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden, da alle Guds Børn raabte af Glæde?" saa kendte dog Herren Jobs Standhaftighed fra den forrige Prøvestand, og frygtede ikke for Følgerne af Satans Udfordring om at prøve ham. Det skete nemlig paa en vis Dag, da Guds Børn vare forsamlede, for at fremstille sig for Herren, at Satan kom midt iblandt dem og forlangte, at denne retfærdige Mand, hvem Herren holdt saa meget af, skulde sættes paa Prøve, sigende: Lad mig blot faa Lejlighed til, at prøve ham, og han vil fornægte dig lige for dit Ansigt. Og han prøvede ham, ja saa haardt, som maaske faa Mænd nogensinde ere blevne prøvede. Men Herren kendte Job førend hans Legeme blev dannet og sat her paa Jorden; han stolede paa ham, og Job var værdig af Herrens Tillid.

Den samme Tro paa Forudtilværelsen gjorde sig ligeledes gældende i den apostoliske Periode, efter Kristi Bortgang, som vi kunne læse i Ap. G. 17. Kap. 22—26. Vers:

„Men Paulus stod midt i Raadet og sagde: I athenienfiske Mænd! Jeg ser, at I i alle Maader ere omhyggelige for eders Gudsdyrkelse.

Thi der jeg gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg og et Alter, paa hvilket var skrevet: For en ukendt Gud. Denne nu, som I ukendt dyrke, denne forkynder jeg eder.

Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere derudi, han som er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, gjorte med Hænder.

Han tjenes og ikke af Menneskers Hænder, som den, der har noget behov, efterdi han selv giver alle Liv og Aande og alle Ting.

Og han har gjort, at al Menneskens Slægt bor paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod, og har før bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig."

Hvis deres Antal ikke havde været forud kendt, da kunne ikke Tiderne eller deres Boligers Grænser have været afpassede eller bestemte; og derfor anser jeg det unødvendigt, at anføre flere Skriftesteder for at stadfæste dette Emne. Læren om den menneskelige Aands Forudtilværelse er lige saa gammel som Menneskets Historie, ja den var en Sandhed, der havde sin Oprindelse længe førend den menneskelige Historie, og derfor endte den lille Diskussion, jeg havde med mine Medrejsende, i følgende Ord: Altsaa ere vi alligevel gamle; ingen af os ere nye eller unge; vi have eksisteret gennem Evigheder, som ere henrundne, og ere kun nye for vore Omgivelser her; unge i den Forstand, at vi ere kun nogle faa Dage eller Aar gamle som dødelige Væsner, men vi ere gamle — ja, i Sandhed vi ere evige!

Menneskets Udvikling er ubegrænset.

Mine kære Søskende og Venner! Hvis Mennesket er evigt hvad det forbigangne angaar, saa er det ogsaa evigt med Hensyn til Evigheder, der forestaar. Det er vor himmelske Faders Plan at vi skulde forfremmes og skride fremad til evig Tid. Der er ingen fastsat Grænse for Menneskets Sjæls Udvikling; med den menneskelige Sjæl menes baade Aand og Legeme forenet. Dog tro vi undertiden, at Legemet er en Hindring for vor Fremskriden. Den Forbandelse, som blev udtalt paa Djævelen og hans Ledsagere, som gjorde Oprør i Himmelen, var, at de ikke skulde modtage Legemer eller kødelige Tabernakler. De ere ikke udsatte for at dø en jordisk Død; en Død i den Forstand, som vi kende til, thi de have aldrig erholdt forgængelige Tabernakler. Der er en Forskellighed fra disse, med de af Guds Sønner og Døtre, som holdt deres første Prøvestand, idet de sidstnævnte skulde have det Privilegium at dø. Kun de, som leve — som have modtaget dette Legemes Gave kunne dø, og denne Lejlighed er af uberegnelig Vigtighed.

Vi læse, at den opstandne Kristus paa Paaskemorgenen fortalte den grædende Marie Magdalena, at han endda ikke havde været hos sin Fader, men naar han opfoer til sin Fader, da kom han i hans Nærværelse som en udødelig Sjæl — Aand og Legeme forenet; og hvis vi

gøre os værdige dertil, da skulle vi i den samme Stilling leve i vor Faders Nærværelse, den samme Fader, hans Gud og vor Gud. Mellem hans Død og Opstandelse, fortæller Peter os, at han prædikede i Aanden til Aander, der vare berøvede deres Legemer, som vare genstridige og ulydige i deres jordiske Prøvestand, og som da med Længsel ventede at høre dette Frelsens Evangelium, som skulde blive dem forkyndt. Vi slutte os til, at den angergivne Misdæder, som var korsfæstet ved hans Side, og som fik Løftet om, at gaa med Kristus i Paradis, ogsaa hørte det samme glade og frelsende Budskab, og blev given en Anledning til enten at annamme eller forkaste det.

Er „Mormonismen" gammel eller ny? Den er saa gammel som I og jeg ere, og vi ere fra Evighed til Evighed. Maatte vi gøre os værdige til den hellige og herlige Slægtlinie, Gudernes Slægtlinie, hvorfra vi nedstamme; maatte vi gøre os værdige til Evighedens Velsignelser, som ere i Vente, hvilke overgaa al menneskelig Forstand og Beregning, er min ydmyge Bøn og mit oprigtige Ønske i Jesu Navn. Amen.

Smaa Sjæle.

Smaa Sjæle have smaa Interesser. Onde Mennesker tænke onde Tanker, tale onde Ord og udføre onde Gerninger. De glemme sig selv og deres egne Fejl i deres uendelige Higen efter at finde Fejl hos deres Næste. Se de ikke deres egne Lyder, saa finde de nok deraf til at opveje det, hos dem, som de omgaas. Løgneren og Bagtaleren tager Livet af langt flere gode, retskafne, ædle Mennesker end nogen Farsot gør, thi det er for det meste de gode Mennesker han træffer. Vort Navn og Rygte er vort Livs bedste Rigdom. Et godt Navn giver os moralsk Støtte; et plettet Navn betyder Tab af alt det, som for os letter Livets Byrder. Idag gælder det mig imorgen maaske dig. Vi faa sjælden høre hvad Løgneren har sagt, men andre ved det; du kan se det paa den Maade de opføre sig mod dig.

Saa længe du er uvidende derom og dit Liv er ulasteligt, saa længe „træffer det ikke dit Hjærte"; men kommer Løgnen og Bagtalelsen blot indenfor dit Øre, da er din Lykkes Sol i nedgaaende. Tusinder af Mennesker ligge i deres Grave som Følge af Sladderens dræbende Gift, thi den er en Landeplage. Det er en Skam at omtale det, men der er i Virkeligheden næppe nogen, som faar Lov til at gaa dadelfri selv om han lever aldrig saa retskaffent.

Det er ikke alle som have Mod nok til at sige hvad en ung, smuk Kvinde fornylig ytrede i et Selskab: „Hvad gør det, om de sige det om mig, naar jeg kan gaa omkring og i min Vandel vise dem, at de lyve." Den, der bagtaler sin Næste, burde aldrig taales i hyggelige Folks Selskab. — Ö. H. i Sv. Verld.

Min første Prædiken.

Som en Missionær i denne Del af Herrens Vingaard for at hjælpe til at forkynde Rigets Evangelium finder jeg, at „Millennial Star" er en velkommen Gæst og et skinnende Lys i Missionen. Da jeg forntylig læste en Artikel deri om, „hvorledes man skal prædike Kristi Evangelium", blev jeg paamindet om en Erfaring, jeg havde, da jeg i 1887 virkede som Missionær i Indianer-Territoriet. Ældste Ammon Green og jeg selv bleve sendte til den sydøstlige Del af Cherokee-Nationen. Vi gik tilfods 80 eng. Mil, før vi fik Lejlighed til at afholde Møde, men tilsidst blev det os tilladt at holde Gudstjeneste den paafølgende Søndag i en Lund. Vi gik mange Mil i Omkreds i den tyndt befolkede Omegn for at indbyde Folket til at komme og høre paa os. Ældste Green var en erfaren Missionær og en god Taler, saa jeg var ikke meget bekymret; jeg tænkte, at hans Prædiken vilde optage det meste af Mødet. Lørdag Aften fortalte han mig alligevel, at han havde modtaget Instruktion fra Præsident Kimball til at kalde paa mig til at prædike i det første Møde, vi holdt. Jeg protesterede meget ivrigt, men til ingen Nytte, da Ældste Green vilde være sin Instruktion efterrettelig. Med Frygt og Bæven i mit Hjærte satte jeg mig ned og begyndte at nedskrive mange Skriftsteder, fornemmelig angaaende Evangeliets første Principper, som jeg vilde støtte mig til i min Tale. Jeg skrev paa begge Sider af Papiret og lagde det i min Bibel. Men saa opdagede jeg, at det var for stort, saa at Kanterne stak udenfor Bibelens Blade, og da jeg ønskede, at Folket ikke skulde se, at jeg brugte nedskrevne Noter, klippede jeg væk langs Kanterne af Papiret, saa at det passede til Bibelen. Men ved at klippe paa den ene Side kom jeg til at ødelægge Skriftstederne paa den anden. Hvilken fortvivlet Stilling jeg var i! Saa faldt den Tanke mig ind, at jeg havde fæstet mere Tillid til mine Noter end til Herrens Bistand; jeg havde stolet mere paa min egen Visdom end paa Guds Aands Inspiration. Jeg ødelagde Papiret og gik ud i Skoven for at bede. O, hvor inderlig jeg paakaldte Herren om at give mig hans Hjælp og Ord i min Mund til at tale til Folket. Dette var een af de mange Gange i mit Liv, hvor jeg følte min egen Ringhed, stolende udelukkende paa en højere Kraft end den, som hører Mennesket til, og ingen kunde føle sig mere ydmyg, end jeg da følte mig.

Herren styrkede mig og gav mig Mod, og jeg begav mig til Mødet. Jeg stod frem og talte næsten i en Time over Evangeliets første Principper — jeg aabnede Munden, og Herren lagde Sandhedens Ord deri. Da jeg sluttede, sagde Ældste Green til min store Overraskelse til Folket, at de havde hørt alt, hvad der var nødvendigt ved denne Lejlighed, og at Mødet vilde blive sluttet.

Hvis vi vilde give Agt paa Herrens Instruktioner og fylde vort Sind og vore Tanker med nyttig Lærdom, da vil Herrens Aand minde os om, hvad vi skulle sige, naar det behøves. — David Shand.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Onsdag den 1. April 1908.

Visdomsordet.

Blandt de mange Raad og Befalinger, som Gud har givet til de Sidste-Dages Hellige i denne Husholdning, er Visdomsordet uden Tvivl et af de mest fremtrædende. Det var en Aabenbaring given ved Profeten Joseph Smith, den 27. Februar 1832. Siden den Tid har dette Visdomsord fra Tid til anden været prædiket og fremholdt af Israels Ældster i offentlige Møder og i private Samtaler, baade hjemme i Zions Dale saavel som ude i Adspredelsen. Nødvendigheden af at vise Lydighed mod dette Princip har været vel paaskønnet, og mange, som i Oprigtighed have annammet Evangeliet, have ogsaa, efter bedste Evne, prøvet paa at efterleve det, hvilket har været en stor Aarsag til de Fremskridt de have gjort og de Velsignelser i Kirken, som de have nydt.

For at kunne faa Lejlighed til at indgaa i Herrens Tempel, maa Vedkommende først vise Lydighed mod Visdomsordet, og for at kunne indtage nogen som helst ledende Stilling i Kirken, maa disse Embedsmænd eller Funktionærer ligeledes være eksemplariske Mænd og Kvinder, paa dette Omraade. Naar en Person udkaares som Leder, det være sig i en hvilken som helst Stilling i Kirken, da forventes det af ham, at han ogsaa skulde tage Ledelsen i at udføre gode Gerninger og fortsætte dermed hele sit Liv. Hvis dette efterkommes, da kan vedkommende Leder være sikker paa at have en rig Indflydelse over dem, han virker iblandt, thi Eksempel taler højere end Ord. Det er ligeledes en Tilfredsstillelse at tilhøre et Quorum, en Forening eller Klasse, hvis Præsident, Leder eller Funktionær er et Mønster paa moralsk Vandel, en Elsker af Visdomsordet og som overhovedet altid beflitter sig paa at gøre godt; eller med andre Ord, en, hvem man kan fremholde som et værdigt Ideal at efterligne.

Af de i Visdomsordet omtalte Ting, som man burde afholde sig fra, have Herrens Tjenere i Særdeleshed talt imod Nydelsen af Spirituosa og Tobak, samt Kaffe og The. At de to førstnævnte i høj Grad ere skadelige for Menneskets Sundhed er en Kendsgerning, som Verdens Videnskabsmænd ikke ville modsige, og som enhver Person med sund Dømmekraft kan indse. Det er ikke nok med, at de undergrave og nedbryde Helbredet og Sundheden, men de foraarsage store unødige Udgifter af timelige Midler, som kunne anvendes i langt ædlere og højere Øjemed; og hvad Nydelsen af Spirituosa i Særdeleshed angaar, da er den fra Be-

gyndelsen til Enden i de fleste Tilfælde Aarsag til Nød, Elendighed og Forbrydelse.

Der er mange Mennesker i Verden, som ved Ulydighed mod Naturens Love og Guds Befalinger ere blevne Slaver af deres egne Nydelser, og da de Gang efter Gang have givet efter for Fristelsen, ere de tilsidst blevne helt magtesløse, idet deres Villiekraft er slappet og tilintetgjort. Hvilken en sørgelig Tilstand for Mennesket at være i! Ham, som er den ypperste af alle Skabninger — skabt i Guds eget Billede.

Naar Gud har givet Love eller Befalinger til sit Folk, har der altid været en Hensigt dermed; saaledes ogsaa i dette Tilfælde. Ved Lydighed mod Visdomsordet holdes Legemet i en god og sund Tilstand — naar man lærer at fornægte sig selv de Ting, som ere skadelige for samme; og derved lære vi ogsaa at underkaste os vor himmelske Faders Villie, og saaledes beredes for noget højere og ædlere. Vor Indflydelse blandt vore Medmennesker vil tiltage i Forhold til vor Lydighed mod Gud og hans Love. Forjættelsen, som var given i Forbindelse med det omtalte Princip, vil følge lige saa sikkert, som den var udtalt, thi Herren har talet det gennem sin Profet, og den lyder som følger:

„Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gøre disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben,

Og skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte,

Og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem. Amen." (Pagtens Bog 89: 18-20.).

Det er klart at forstaa, at Herren, der vil vort sande Gavn i baade timelig og aandelig Henseende, og som kender vor fysiske Organisme fra først til sidst, ja som der staar skrevet „ransager Hjærter og prøver Nyrer", ikke vilde foreskrive en Lov, uden at den var os gavnlig og til Velsignelse for baade os selv og vore Efterkommere. Verdens Videnskabsmænd og vise Læger indrømme Sandheden som den indeholdes i dette Visdomsord, og de have god Grund dertil, thi Herren, som er alle Lægers Læge, er Ophavet dertil.

Den, der overvinder sig selv, er større end en General, som paa Slagmarken overvinger Tusinder. Maatte det derfor være vor hjerteligste Higen og Attraa, ikke alene at lære Guds Vej at kende, men mere og mere at søge at vandre paa den. — S. R.

Dødsfald.

Patriark Peter A. Forsgren afgik ved Døden i Brigham City, Utah, den 1. Marts 1908 efter 4 Dages Sygeleje. Broder Forsgren var

født i Gefle, Sverige, den 26. Juli 1826, og han havde den Ære at være den første Person, som blev døbt i de skandinaviske Lande formedelst guddommelig Myndighed, idet hans Broder, Ældste John Forsgren døb[illegible]n paa hans Fødselsdag den 26. Juli 1850. Den afdøde fyldte en Mission til Sverige i 1885—86. Efter Tilbagekomsten blev han kaldet til at være Biskop Henry Tingeys 1. Raadgiver i 1. Ward.

I 1902 blev han af Præsident Joseph F. Smith ordineret til Patriark. Han var Fader til 10 Børn og har 67 Børnebørn og 16 Børnebørns Børn. Han og hans Familie vare de første skandinaviske Nybyggerpionerer nord for Salt Lake City. Gennem den lange Aarrække har han været nidkær og trofast i Herrens Tjeneste, og en herlig Opstandelse er ham ivente.

— Ingeborg Andersen født i Øster-Risør, Norge, den 9. April 1823, afgik ved Døden i Ephraim, Utah, den 25. Februar 1908. Hun var blandt de allerførste, som annammede Evangeliet i Norge, og blev døbt om Foraaret 1853 og emigrerede 1855. Afdøde var et af de bedste Medlemmer i Ephraims kvindelige Hjælpeforening og elsket og afholdt i Familielivet som i det borgerlige Samfund. Hvil i Fred.

— Anna Nissen Jensen, født i Hunstrup paa Fyen, Danmark, den 5. Mai 1836, afgik ved Døden af Alderdomssvaghed i Salt Lake City den 20. Februar 1908. Hun efterlader sig to Sønner og en Datter, og hun døde som hun levede, en trofast Sidste-Dages Hellig. Efter Sørgegudstjenesten, der fandt Sted i Liberty Ward, bleve de jordiske Levninger afsendte til Preston, Idaho, for Bisættelse.

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 94.)

For det andet: Det vilde være uretfærdigt, og skal ikke hele Jordens Dommer gøre Ret? Men hvad Ret vilde der være i saaledes at tillade Satan at tilrive sig Herredømmet for evigt? Det vilde være at give Satan det, som tilhører Gud. Denne Jord er ikke Satans Ejendom; den tilhører Jesus Kristus; han er dens retmæssige Ejer. Hvis Satan i Virkeligheden er denne Verdens Gud og hersker i Vantroens Børns Hjærter, er han kun en Magtraner. Det er ikke hans retmæssige Ejendom; thi alle Ting bleve skabte ved og for Kristus, hvad enten de ere Fyrstendømmer, Magter, Troner eller Herredømmer — alt skabtes ved ham og for ham, og han alene har Ret til at regere; men Satan har forvendt Guds Veje, bedaaret Menneskeslægten, indført Elendighed og Forvirring og fordærvet den gode Sæd. Som en Magtraner vilde det være uretfærdigt at tillade ham at regere; det vilde være uretfær-

digt imod Guds Regering; thi dersom Gud har Ret til at regere, kan ingen anden Magthaver have Ret dertil, medmindre den er overdraget til ham, og om den bliver overdraget, er Retten fremdeles i dens Haand, der overdrager.

Gud vanæres derfor ved at Verden viser en anden Magt Lydighed. Thi da Gud — ikke Djævelen — sørger for os, føder os, opholder os og forskønner Universet og uddeler med sin gavmilde Haand og faderlige Omhu til de Millioner af Mennesker, som bo paa Jorden, efter deres Behov, vilde det være den højeste Grad af Uretfærdighed og egennyttig Utaknemmelighed imod ham at foragte og forglemme ham. Og atter, det vilde være uretfærdigt imod de gode og dydige; thi denne Jord er de Helliges rette Opholdssted og retmæssige Arv. Da den tilhører Jesus Kristus, tilhører den ogsaa hans Tjenere og Efterfølgere; thi der staar skrevet, at „Jorden og dens Fylde er Herrens" og, naar alt kommer i sin rette Orden, vil det opfyldes hvad som er skrevet, at „den allerhøjestes Hellige skulle antage Riget og besidde det evindelig. Og Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under Himmelen, skal gives til de Hellige af de høje Himle". (1. Kor. 10:26; Dan. 7:18, 27.).

Jorden er derfor deres retmæssige Arv, og da Magtraneriet, som vi ovenfor anførte, er en Uretfærdighed mod Gud, saa er det ogsaa en Uretfærdighed mod hans Hellige. Hvo kan betragte Verdenshistorien uden at blive slaaet af den Kendsgerning, at hvorsomhelst Gud har haft et Folk, er det blevet forfulgt? Vidnesbyrdet om Gud er altid blevet forkastet og hans Folk traadt under Fødder. Paulus fortæller os, at „de bleve fristede, stenede, gennemsaugede og henrettede med Sværd, og at de maatte gaa i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte og mishandlede, omvankende i Ørkener, paa Bjerge og i Jordens Huler og Kløfter". (Hebr. 11:37, 38.). Og i en saadan Grad havde dette hersket iblandt Jøderne fordum, at Stefanus højtideligt spørger: „Hvilken af Profeterne forfulgte ikke eders Fædre? De ihjelsloge dem, som forud forkyndte den Retfærdiges Tilkommelse, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne". (Ap. G. 7:52.). Hvad gjorde de ikke med Jesus! Hvad gjorde de ikke med hans Tilhængere! Vi maa her spørge: Er det rigtigt hensigtsmæssigt og retfærdigt at lade denne Tingenes Tilstand vedblive? Det er sandt, at de Hellige have haft Haab om kommende Glæder, og denne Lidelsernes Skole have de maattet gennemgaa for deres evige Vels Skyld; men endskønt dette er Tilfældet, gør det ikke Behandlingsmaaden mere retfærdig. „Det er nødvendigt," siger Jesus, „at Forargelser skulle komme, dog ve det Menneske, ved hvem Forargelse kommer; det var ham bedre, at en Møllesten var hængt om hans Hals og han var sænket i Havets Dyb", end at han skulde forarge en af de smaa. Der staar ogsaa skrevet: „De, som røre eder, røre ved min Øjesten," ligeledes Rører ikke ved mine salvede og gører mine Profeter intet Ondt."

De Hellige have lidt og udholdt meget, men de have gjort det i det Haab, at de skulde faa en desto herligere Opstandelse, og da de altid have betragtet denne Jord som deres Arv, vilde det, dersom man berøvede dem den, gøre Guds Forjættelser til dem ugyldige, tilintetgøre alle deres Forhaabninger, deres Lidelser og Troskab paa Jorden vilde være uden noget Gavn, og det vilde være ikke alene en timelig men ogsaa en evig Uretfærdigheds Handling imod dem. Thi Guds Mænd i Fordums Dage vare ligelaa meget paavirkede af Udsigten til en Belønning som nogen Købmand, Kriger, Statsmand eller nogen anden, der har tragtet efter Rigdom, Ære og Berømmelse. Den eneste Forskel er, at den ene tragter efter de Ting, kom henhøre til dette Liv, medens den anden ser hen til det kommende. Den ene søgte at finde sin Belønning her, den anden forventede den hisset; den ene havde intet Haab om Fremtiden, den anden havde; den ene var forblindet af denne Verdens Gud og kendte ikke sin Stilling eller havde Sjæle-Adel nok til at forsage Verden og taale Menneskenes Spot for at søge et bedre Hjem; den anden forstod formedelst Aabenbaring sit Slægtskabsforhold til Gud, Verdens Tilstand og sit eget høje Kald og herlige Haab. Han søgte efter den lige Vej til det evige Liv, lod sig ikke lokke af denne Verdens Flitterstads, foragtede de kortvarige Fornøjelser, som tilbødes ham af denne Verdens Gud, og havde Aandskraft nok til at anerkende Universets Gud og til at hæve sig over forfængelige Daarers og efemeriske Filosofers Haan. Om Forfølgelsens giftige Pile og Overtroens fejge Had bleve udslyngede imod ham, vovede han at trodse Døden i alle dens frygtelige Skikkelser, og levede og døde som en hæderlig Mand, en sand Filosof, en Guds Tjener, og udholdt alt, som om han saa ham, der er usynlig, i Haabet om en herlig Opstandelse. Berøv en saadan Guds Mand hans Haab, saa frarøver du ham ogsaa hans retmæssige Belønning, vanærer Gud og fortsætter Elendighed og Fordærvelse i Verden.

For det tredie: Da det vilde være uretfærdigt, vilde det ogsaa være ubibelsk. Den hellige Skrift taler klart og tydeligt om denne Genstand; den fremstiller Kristus som denne Verdens retmæssige Arving og Ejermand. Den beretter, at han engang kom for at udsone for Verdens Synder, og at han senere hen vil komme som dens Regent, Dommer og Konge. Den fremstiller ham som „Vingaardens Herre, Jordens retmæssige Arving," og at han hidindtil er bleven afvist; men den siger atter, at han vil komme og gøre Fordring paa sine Rettigheder, fordrive Magtranerne og tage Myndigheden til at styre, regere og eje sine egne Besiddelser; den siger, at Jorden arbejder under Forbandelse, men taler ogsaa om, at den skal løses fra samme; at den vansmægter formedelst Menneskets Overtrædelse, men at den atter skal give rigelig Grøde og blive som Edens Have. Den beskriver hele Skabningen som sukkende og krympende sig i sin Vaande, men at ogsaa den engang skal befries. Den

siger, at Herrens Aand skal udgydes over alt Kød, Ulven skal ligge ved Lammet og Løven skal æde Straa som en Okse; og tilsidst siger den, at enhver Skabning i Himlene, paa Jorden og under Jorden skal høres udraabe: „Lammet, som er slagtet, er værdigt at annamme Magt og Rigdom og Visdom og Styrke og Pris og Ære og Velsignelse". (Aab. 5:12.). Den siger at Loven skal udgaa fra Zion, og Herrens Ord fra Jerusalem (Micha 4:2.); at Jerusalem skal blive Herrens Trone, og at de hensovede Hellige skulle leve og regere med Kristus og ikke længere være berøvede deres retmæssige Arvedel, men som Jesus sagde, da han vandrede her: „Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden". (Matt. 5:5.).

(Fortsættes.)

Naturens Inspiration.

I et af de første Møder, som jeg overværede hos de Sidste-Dages Hellige, hørte jeg en af Kirkens Ældster sige: „Der er ingen Religion paa Jorden som ikke har nogen Sandhed; og det er den Grad af Sandhed, som holder den vedlige og forhindrer, at den falder sammen." Han citerede ogsaa hvad Poeten siger:

„Sandhed er Sandhed, hvor end den saa gror,
I kristeligt Lag eller Hedningejord.

Mine Læsere ville erindre, naar I komme til de Uddrag, som jeg her citerer fra forskellige Bøger, at medens nogle anse dem for at være hellige, saa er der dog andre, der ikke betragte dem som saadanne.

For nogle Uger siden beskuede jeg et Landskab af Høje og Dale, Skov og Mark, som var bedækket med glinsende Rimfrost, der indhyllede den tilsyneladende døde Jord i en Skønheds-Kaabe; jeg har beundret det samme Landskab i dets Foraarsskrud, da Sneklokkerne pippede frem, og Auriklerne, Tusindfrydene og Krokusblomsterne smykkede Haverne, ja hele Naturen syntes at vaagne op af en dyb Dvale; jeg har betragtet og beundret det i den varme Sommertid da dets Skue forskønnedes ved Fremkomsten af Vildroser, Smørblomster, den røde og hvide Kløverblomst, Blaaklokker og Forglemmigej og en Utallighed af andre Blomster, der fandtes ved Vejkanterne, op imod Gærderne, blandt Bregner og Buske eller i de duftende Enge; den samme Natur-Scene har henrykket mig om Efteraaret, naar Frugttræerne ere belæssede med Frugt og det gule, modne Korn svajer hid og did for Vinden; og senere hen naar Løvskovene antage deres mangehaande Farver, der se fortryllende ud i Solnedgangen, og paa samme Tid Trækfuglene gøre sig rede til at drage mod varmere Zoner. Da jeg sidste Gang iagttog nævnte Landskab, var det i Egenskab af et Vinterbillede, som allerede er fortalt, da alt var Frost, og en dødelig Stilhed rugede over Jorden.

Maaske det var Scener lig denne, der paavirkede Nedskriveren af „Koranen" til at sige: „Gud lader Sæden og Daddelkærnerne spire frem; han bringer det levende ud af det døde og skiller det døde fra det levende! Betragt deres Frugt naar de modne. Heri er sandelig Tegn for dem, som tro. . . . Den døde Jord er et Tegn til dem."

Hinduernes Skrifter fremholder Gæstfrihedens Dyd i følgende Ord: „Gæstfriheden maa ikke tilbageholdes, selv overfor en Fjende, Træet tilbageholder ikke sin Skygge endog for den, som fælder det."

Her er et interessant Uddrag fra „Talmud" den ortodokse Jødedoms væsentlige Kildeskrift: „Mennesket er som Markens Træ. Hvorfor er Frugttræets Løvværk mindre yppigt og susende end det, som findes paa Skovens Træer? Vi kunne godt undvære Sus og Støj; vi skelnes og bedømmes paa de ypperlige Frugter, vi bære, og et støjende Væsen er til ingen Nytte for vor Tilværelse. Den, hvis Kundskaber overgaa hans gode Gerninger, kan lignes med et Træ, med mange Grene og en svag og indskrænket Rod, som rystes af enhver Vind og omsider oprykkes. Men den, hvis Gerninger overgaa hans Kundskab, kan lignes med et Træ med faa Grene og stærke Rødder; om alle Verdens Orkaner skulle komme og bestorme det, kunde det dog ikke flyttes fra sin Plads."

Lader os betragte hvad den persiske Digter Hafiz siger:

„Lær, o Tænker, Visdom sand,
Se hin Busk i Rosers Skrud,
Staar som tændt i røde Brand —
Lig Moses Tornebusk ser ud.
Lyt, hvis Øret høre vil,
Herrens Røst, saa aabenbar
Kan her høres — lyt dertil,
Den hvisker til dig, stille, klar!"

Naar vi lægge Mærke til Aarstidernes Indgang og Udgang, med de forskellige Omvekslinger, enhver af dem ledsaget af sit eget særegne Skønhedspræg, da kunne vi med Rette udbryde med Omar Kheyam: „Den hele Jord er herlig og fortryllende. O, du Visdommens Ophav og Kilde, den hører dig til, med dens Lys og Skygge, dens Ebbe og Flod."

Hvis vi henvende vore Tanker paa den store Lærers, Jesu Kristi Udsagn, da finde vi, at de ere fulde af Hentydninger til de synlige Naturgenstande. Naar han talte i Parabler, da brugte han ofte Naturlignelser, som i Parablerne om Sædemanden, Vingaarden, Sennepskornet o.s.v. I det gamle Testamente findes ogsaa mange saadanne Lignelser især i Salomons Højsang.

Profeten Joseph Smith, i denne sidste Uddeling, benyttede sig ofte af Naturlignelser for at udtrykke og forklare sin Mening. Jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa en Sætning i hans Udtalelser, og det er

en som er meget udtryksfuld. Da han for sidste Gang overgav sig i sine Fjenders Hænder for at forsvare sig mod de falske Beskyldninger, som vare fremførte mod ham, forudsaa han sin Martyrdom og fortalte sine Venner, at han gik Døden imøde, men han sagde: „Jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker.“ Kunde der findes et bedre Ord, som gav Udtryk for hans Sindsro og rene Samvittighed end „end Sommermorgen“?

Idet jeg slutter min Skrivelse, vil jeg sige, at det har været min Hensigt at vise hvorledes Menneskeslægtens store Lærere have været paavirkede af Naturens Inspiration, og paa samme Tid paapege, at ikke-kristne Religioner indeholde en Del Sandhed. Kære Læsere, jeg anbefaler til Eder, at søge efter en højere Indskydelse end Naturens Inspiration, men I kunne ikke have Raad til at tilsidesætte eller forsømme at give Agt paa den Undervisning, som Naturen tilbyder Eder. Og som I lære Naturen at kende og beundre dens Skønhed og forunderlige Organisation, ville Eders Hjærter vendes mod Naturens Gud, og I ville føle til at udraabe med Skriftens Ord: „Værdig er du, Herre! At annamme Ære og Pris og Kraft; thi du har skabt alle Ting, og ved din Villie ere de, og bleve de skabte“. (Aab. 4, 11.).

Robert L. Dunn. (Mill. Star).

Eva's Drøm.

(En Idyl.)

Fra Himlen udstødt — Mørkets Fyrste svæver
Mod den for Adam nylig skabte Jord;
Hvor — fra Guds Paradis — mod Himlen hæver
Naturens Lovsang sig i saligt Kor.

Snart hendør Fuglesangens sidste Toner,
Og Solen Afsked tager med et Kys;
Den fulde Maane over Skovens Kroner
Sig viser blid, som Nattevagt og Lys.

Og sidst, to rene Sjæle Herren prise;
Thi Eva ved sin Adams Side stod;
Med Tak til ham af Livsens Træ de spise
Og spejle sig i Livsens klare Flod.

Lovprisende Guds underfulde Veje.
Hans Kærlighed opfylder Begges Sind,
Thi ogsaa de paa bløde Blomsterleje
I søde Drømme saligt slumre ind.

Da nærmed' Satan sig, hans Øjne lued';
I disse to han Hævnens Ofre saa;
I disses Fald — en Verdens Fald han skued',
Uskyldige som her for ham de laa.

Forsigtig tog han Plads ved Kvindens Side —
Men hun i Drømme Lysets Engel ser —
Hans sleske Ord i hendes Øren glide,
Og Smigrens Gift hun drikker med Begær.

„O Eva!" — kvad han — „Himlens skønne Datter, —
Du Jordens Dronning! — Adams ædle Brud!
Din store Fremtid du vist næppe fatter,
Thi du skal engang blive lig en Gud.

Nu er du vistnok hele Jordens Glæde,
Men dog med al din Ynde, kun et Lam —
Af Kundskabs-Træet Frugt du burde æde,
Da vilde du ophøje dig og ham.

I Havens Midte Herren derfor satte
Det skønne Træ, hvoraf man Visdom faar —
Hvoraf man samler Kundskabs rige Skatte
Og Godt og Ondt, som Herren selv forstaar.

Hvad er vel Herren selv paa Himlens Trone,
Om ikke uindskrænket var hans Magt? —
Hvad Værd for ham en himmelsk Kongekrone,
Som ikke Kundskabs Sejre ham har bragt?"

Saa talte Lucifer med Englestemme,
Og derpaa skyndsomt Stedet han forlod;
Men Eva kunde ikke Drømmen glemme,
Da aarle hun om Morgenen opstod.

— C. C. A. Christensen.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).